

תת"ע (עכו) 10748-10-23 - מדינת ישראל נ' שאדי נעים

תת"ע (עכו) 10748-10-23 - מדינת ישראל נ' שאדי נעים/שלום עכו

תת"ע (עכו) 10748-10-23

מדינת ישראל

נגד

שאדי נעים

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[16.11.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפני בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 11.9.2025 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 5.11.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

תחילה אציין וטרם דיון בבקשה לגופה כי בקשת המבקשת לא נתמכה כלל בתצהיר חרף החלטת המורה לו לעשות כן. עסקינן בבקשה הכוללת טענות עובדתיות ומשכך דינה היה להידחות על הסף אף ללא דיון לגופה, אולם למעלה מן הצורך דנתי בבקשה גם לגופה.

1. האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון?

המבקש טען כי מועד הדיון נדחה לאור המלחמה אולם מעולם לא קיבל הזמנה לדיון אשר נקבע; עוד נטען כי החתימה המתנוססת על גבי אישור המסירה אינה שלו וכי חתימתו זויפה.

אכן לאור מצב החירום אשר הוכרז במדינה, הישיבה שנקבעה ליום 17.6.2025 נדחתה, אולם מקום שהמבקש הגיש בעצמו בקשה להישפט ומועד הדיון נדחה שומה עליה לפעול ולברר מה עלה בגורל התיק בייחוד כאשר היה ידוע היטב למבקש שהדיון לא התקיים לאור מצב החירום שהיה במדינה, ואין זה סביר שהמבקש ישב בחיבוק ידיים ולא יטרח לערוך בירור כלשהו מה עלה בגורל התיק.

יתר על כן ולא פחות מכך, בתיק קיימת אינדקציה חד משמעית בדבר קיומה של מסירה כדן, שכן אישור המסירה חזר בציון "לידי הנמען הרשום"; טענת המבקש לפיה החתימה המתנוססת על גבי אישור המסירה הינה מזויפת נטענה בעלמא וכלאחר יד ומשכך אין בידו לקבלה.

אוסף ואומר כי הטענה בדבר אי קבלת זימון לדיון הינה טענה שזורה, ואף שזורה מדי, בפי נאשמים אשר לא טרחו להתייצב לדיונים בעניינם ונשפטו בהעדרם. טענה זו נשמעת חדשות לבקרים באולמות בתי המשפט ועל מנת לקבלה יש לבסס אותה כדבעי; טענת אי קבלת זימון אשר נטענת כלאחר יד, אין בה כדי להועיל לאומרה; בהקשר זה יפים הדברים שנאמרו בעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) שם נקבע לפיהם:

"אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

לאור האמור, לא עלה בידי המבקש להוכיח קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון.

2. האם נוצר עיוות דין בשל שפיטת המבקש בהעדרו?

המבקש כלל לא הצביע על הגנתו, ואף לא כפר במיוחס לו; ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

המבקש כאמור, לא פירט כלל את הגנתו, לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין. לאור כל האמור, הבקשה נדחית ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא).

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ה חשוון תשפ"ו, 16 נובמבר 2025, בהעדר הצדדים.